

Arrest

nr. 129 268 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 12 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 8 april 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 april 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, ten aanzien van elk van beide verzoekers. Deze beslissingen werd op 10 april 2014 aan verzoekers verstuurd per aangetekende post. Het betreft de bestreden beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker wordt weergegeven. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker is inhoudelijk identiek. De motieven van de bestreden beslissing en luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam: N. voornaam: F.

geboortedatum: 01.01.1971

geboorteplaats: Lojane

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 20 april 2011 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen en op 12 juli 2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een afstand van geding vastgesteld.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.“

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op.

2.2. De verwerende partij stelt dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de huidige vordering tot nietigverklaring aangezien de bestreden beslissing steunt op het motief dat betrokkene zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het gaat in casu om een gebonden bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, zodat deze na een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing niet anders kan dan verzoekende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Bovendien is het zo dat een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing evenmin belet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze bevelen zijn definitief geworden en kunnen door de verwerende partij steeds worden uitgevoerd. De verwerende partij meent dan ook dat de verzoekende partij heeft geen belang heeft bij de huidige vordering.

2.3. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt: “Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.” Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden. In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen. De verzoekende partij betwist evenmin de feitelijke motieven van de bestreden beslissing. Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15

december 1980, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste documenten, een bevel te verlenen om het grondgebied te verlaten. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij geen nut opleveren.

2.3. Verzoekers ontwikkelen evenwel ook een middel gebaseerd op de schending van een hogere rechtsnorm, met name de schending van artikel 3 van het EVRM.

2.4. Wat deze vermeende schending betreft, dienen verzoekers te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

2.5. Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

2.6. Verzoekers betogen als volgt aangaande de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM als volgt: *“De beschikbaarheid van passende behandeling en de noodzakelijke sociale omkadering en mantelzorg zijn niet gewaarborgd in Macedonië. De uitvoering van de bestreden beslissing brengt onafwendbaar wel met zich een onherstelbaar nadeel mee en meer bepaald een groot risico op schending van artikel 3 EVRM en artikel 2 EVRM. De situatie waarin verzoekers in uitvoering van de bestreden aktes in terecht dreigen te komen (terugkeer naar Macedonië) is nefast. De ernst van het ziektebeeld kan niet betwist worden, noch de consequenties van een onderbreking van de behandeling. Omwille van deze medische problematiek bestaat er in dat geval een ernstig risico op een zeer ernstig onherstelbaar nadeel, hetwelk in elk geval niet werd onderzocht in de bestreden beslissing. Elke administratieve beslissing moet nagaan en zich ervoor hoeden dat de uitvoering ervan geen schending zou opleveren van artikel 3 EVRM. Aangezien de bestreden aktes geen vermelding maken van een medische problematiek en uitsluitend gevolg geven aan het beëindigen van de asielprocedure, is het duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met deze eventuele schending”.*

2.7. Verzoekers brengen geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM. aannemelijk maken. Verzoekers beperken zich tot loutere beweringen. Waar het betoog betrekking heeft op de medische problematiek van verzoekster geldt dat deze problematiek reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die negatief werd beantwoord op 8 januari 2014 met een beslissing houdende de ongegrondheid van deze aanvraag.

2.8. De Raad wijst er op dat de voorliggende bestreden beslissingen, bevelen om het grondgebied te verlaten uitmaken die afgeleverd werden omdat verzoekers hun asielaanvraag afgewezen werd op 20 april 2011 door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Het betreft dan ook bevelen om het grondgebied te verlaten – type ‘asielzoeker’, zoals de titulatuur van de bestreden beslissingen duidelijk aangeeft. Bij verzoekers hun beroep tegen deze beslissing van 20 april 2011 voor deze Raad werd daarenboven de afstand van geding vastgesteld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

2.9. Waar verzoekers betogen dat de afgifte van een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies) *“niet overeenkomt met de realiteit”*, nu uit het administratief dossier zou blijken dat deze bevelen zijn betekend nadat haar aanvraag om medische regularisatie op 8 januari 2014 ongegrond werd verklaard, stelt de Raad vooreerst dat de visumplicht voor Macedoniërs inderdaad werd versoepeld, doch dat de vrijstelling van de visumplicht enkel geldt voor een verblijf van maximum 90 dagen binnen een tijdvak van 180 dagen op het grondgebied van de Schengenzone. De

Raad duidt verzoekers op artikel 1, 1 van de overeenkomst van 19 december 2007 tussen de Europese Gemeenschap en de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië inzake de versoepeling van de afgifte van visa:

"Deze overeenkomst is bedoeld om de afgifte van visa voor een voorgenomen verblijf van ten hoogste 90 dagen ver periode van 180 dagen aan burgers van de voormalige Joegoslavische Republiek Macedonië te versoepelen. "

In casu staat vast dat verzoekers minstens al sinds 7 februari 2011 op het Belgische grondgebied verblijven zodat de periode van 90 dagen ruimschoots overschreden is. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker te nemen en daarbij te verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Het betoog van verzoekers mist dienaangaande juridische grondslag.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC